

Søren Pape Poulsens tale ved Det Konservative Folkepartis landsråd

Taler

Søren Pape Poulsen
Formand for Det Konservative
Folkeparti

Dato

28. september 2019

Sted

Herning Kongrescenter

Nå. Er det ikke, som om vi er blevet lidt flere til landsrådet i år?

Jeg er glad for at kunne sige, at der har meldt sig 1.720 ind i vores parti siden vores seneste landsråd.

122 af dem er med i dag. Der er venteliste til festen i aften. Tak til Herning for at have plads til os i dag.

Den anden dag holdt jeg ind på en tankstation ved Tuelsø for at få noget kaffe på vej hjem.

Og en mand i køen spørger mig, om "Det er for sent at sige tillykke med valget".

Det er sikkert en replik, I også har hørt meget på det seneste.

Det er ikke et tilbud, man skal ikke sige nej.

Lige efter siger den unge gut bag disken, at han også stemte på os.

Og nu tror I, at jeg lyver. Men så kommer der en lastbilchauffør med favnen fuld af chips og Booster-energidrik og roser os.

Og så er det ikke engang løwn. Det er ikke sidste gang, jeg har købt kaffe dér.

Og det siger jeg ikke for at gøre reklame for tankstationen Tuelsø ved Vestmotorvejen 237B i Sorø. Slet ikke.

De har i øvrigt åbent 24 timer i døgnet.

Det var virkelig en god valgkamp. Takket være jer.

Vi kan være meget tilfredse med vores to valg.

Vi vidste, vi stod med en stor udfordring da Bendt valgte at stoppe i EU.

Men ved stor og utrættelig indsats fra Pernille og hele kandidatholdet og vælgerforeningerne og vores meget dygtige folk på hovedkontoret, genvandt vi vores mandat i Europa-Parlamentet.

Det var en kæmpe sejr.

Og når det gælder folketingsvalget, mener jeg også, vi kan være tilfredse. Vi blev fordoblet og gik seks mandater frem.

Tak til alle de kandidater, som stillede op. Til alle vælgerforeninger, kampagneledere og alle frivillige kræfter.

Og ikke mindst tak til Danmarks stærkeste ungdomsorganisation – Konservativ Ungdom.

I KU håber man, at det regner i valgkampen, for så er der nogle frivillige i andre partier, der ikke dukker op. Det er en fordel for KU. For KU stiller altid op. Og tak for det!

Vi gik faktisk frem i samtlige valgkredse i hele landet ...

Nu kan I godt mærke, at vi snart skal til at slutte af med det afsnit i min tale, jeg har valgt at kalde ananas i egen juice.

Men jeg synes godt, at vi kan være lidt stolte af os selv i dag.

I valgkampen mødte jeg en mand, der sagde det så smukt:

"Vi er så glade for, at man kan stemme på dig. Du gør det bare godt, Søren ... Gade".

Men han og jeg har selvfølgelig også samme frisure. Det, vi kalder den brede midterskilning.

Så vi ligner selvfølgelig hinanden lidt.

Der var også en sød og rar kvinde, der gerne ville stemme på mig. For som hun sagde:

Det gjorde hun også, da jeg var forsvarsminister. Jeg nænnede ikke at sige noget.

Men nu begynder jeg da at forstå, hvorfor Venstre gik frem ved valget.

Nu fejrer vi den største mandatmæssige fremgang i over 35 år, holder en fest og knytter nye og tættere bånd i den konservative familie.

Giv hinanden en stor hånd.

Ved valget fik danskerne chancen for at vælge det ekstreme projekt Stram Kurs fra.

Jeg har sagt, hvad jeg mener om Rasmus Paludan. Og den valgkamp var så den opmærksomhed, han fik.

Men jeg vil godt have lov til at sige tak til alle jer, der lod ekstremismen komme til orde for så at vælge den fra i ro og mag.

Det var dansk demokrati, når vi er bedst. Jeg synes, vi viste os som et dannet samfund.

Imens vi står, hvor vi har stået hele tiden, er dansk politik i opbrud.

Socialdemokratiet, der i hvert fald engang var et arbejderparti, har foreslået at tredoble en skat, der vil koste mange af deres vælgere jobbet.

Danmarks liberale parti foreslog under valget en markant større offentlig sektor og en regering med socialdemokraterne.

Det kommer ikke bag på mig, at Socialdemokratiet ville hæve skatterne. Det har vi ligesom set før.

Men det overrasker mig alligevel, at de ville lægge en skat på arbejdspladser.

Det vil de gøre gennem en skat på generationsskifte i familieejede virksomheder.

På butikker, landbrug og fabrikker, der ligger spredt over hele landet og står for en stor del af aktiviteten i mange områder.

Ni af ti danske virksomheder er immervæk familieejede.

Måske skulle vi minde arbejderpartiet om, at 850.000 danskere er ansat i familieejede virksomheder. Og at de gerne vil beholde deres arbejde.

Enhver medarbejder ved, at kun dårlige beskeder begynder med:

"Kære ansatte. Virksomheden er nødt til at afskedige, for vores skat er tredoblet".

Venstrefløjen påstår, at det giver for meget ulighed, hvis staten ikke konfiskerer nogle penge.

De forsøger at tegne et billede af, at skatten på generationsskifte handler om meget få ekstremt velhavende danskere.

Men det er ikke det sande billede.

De her erhvervsdrivende sidder ikke med en bunke kontanter i en kuffert ved siden af spisebordet, som de giver videre.

De har bundet deres midler i den arbejdsplads, der skaber eksport til gavn for Danmark, og som skaber arbejdspladserne til danskerne.

Derfor er skatten på generationsskifte også en skat på folk, der har arbejdet for at bygge noget op.

Taget chancen for at skabe arbejdspladser og gøre Danmark til en erhvervsmæssig succes.

Der er mennesker, som har sat alt på spil for deres projekter.

Hvor mor og far har siddet ved bordet derhjemme, kigget hinanden i øjnene og blevet enige om at tage lån i deres hus. Fordi de brændte for noget.

De har skabt deres egen succes og grundlaget for deres medarbejders succes.

Og det kan venstrefløjten ikke unde dem.

Skatten på arv er et bittert og vredt projekt, som tiltaler dem, der ikke kan tåle, at andre har succes.

Men man kan ikke bygge et lykkeligt land på jalousi.

Derfor skal man selvfølgelig kunne drive sin virksomheder videre, uden at staten skal have en bid af kagen, fordi nogen er død eller går på pension.

Nu har det været skiftedag i Venstre.

Jeg vil derfor gerne sende en tak til Lars Løkke Rasmussen.

Lars og jeg har haft et fortroligt samarbejde.

Vi har diskuteret, vendt og drejet tingene ved utallige møder. Nogle gange stødte vi mod hinanden.

Oftentimes gik det godt.

Men målet for os begge har hele tiden været et bedre Danmark. Dét har jeg respekt for. Kære Lars. Tak for samarbejdet. Tak for din mangeårige indsats for

Danmark.

Jakob Ellemann-Jensen, velkommen i klubben af partiformænd, jeg glæder mig til samarbejdet.

Vi håber, at du vil trække Venstre i retningen af os i det borgerlige Danmark, der vil lette skatten og ikke gøre den offentlige sektor dyrere og dyrere.

Jeg valgte en ret enkel tilgang til valget: Det Konservative Folkeparti lovede ikke noget revolutionerende nyt.

Vi skiftede ikke politik. For vi er en sikker borgerlig stemme. Og vores politik er god.

Så den behøver vi ikke lave om. Men vi fornyede den undervejs inden valget for at følge med tiden.

Det var tydeligt for enhver, at der var brug for, at vi talte om skattelettelse.

Markante, men realistiske og gennemregnede.

Derfor lancerede vi i slutningen af sidste år en skatteplan, der viste vejen for to valgperioder.

Den kan give danskerne lavere skat på arbejde.

Give alle bedre råd til at købe en ny, grønnere og sikrere familiebil.

Lette boligskatten for alle, også førstegangskøbere og pensionister.

En plan, der kan afskaffe al skat på arv.

Man har et sted, man kan sætte sit kryds, hvis man ikke synes, at skattestop er nok.

Hvis man synes, at skatten er for høj, kan man stemme konservativt.

Hvis man synes, at skatten er for kompliceret, kan man også stemme konservativt.

For vi har netop lanceret en forenkling af skattesystemet, så flere kan forstå deres egen skat.

Det var ikke det eneste, vi foreslog.

Vi lancerede også et krav om flere betjente. Også lokale betjente.

Det leverede vi på, imens vi sad i regering. Men vi er ikke i mål endnu.

Jeg hverken kan eller vil acceptere, at man skal vente længe for at få stillet gerningsmanden til ansvar.

At indbrud ikke opklares, og den organiserede kriminalitet vinder frem.

Vi møder op til forhandlinger om en ny flerårig aftale for dansk politi, og jeg kan garantere for, at vi bider os fast i bordkanten.

Det skylder vi borgerne og de fantastiske politibetjente, der hver dag sikrer din og min sikkerhed. De gør et fremragende arbejde. Tak skal I have!

Da vi sad i regering, indgik vi også en sundhedsaftale sammen med Venstre, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance.

Og vi supplerede senere med et konservativt forslag om flere familielæger, som rakte helt frem til år 2032.

Fordi vi ikke vil opleve at mangle læger igen. Det bliver en dagsorden, vi vil forfølge.

Vores rolle i opposition bliver todelt. Vi skal være borgerlige stemmer, der arbejder.

Vi skal forhandle resultater hjem til danskerne.

Mette Frederiksen skal nok få problemer med Pernille Skipper og Enhedslisten og deres aparte krav.

Så står vi klar. Vi har tolv mandater og kan erstatte Enhedslisten.

Det giver regeringen mulighed for et andet flertal. Som vi selvfølgelig vil tage os betalt for at stille til rådighed.

Desuden er vi med i en række forlig. Det var den ene rolle; den konstruktive og resultatsøgende rolle.

Så er der den ideologiske rolle. Det er den anden del.

Vi skal igen og igen vise, at der er et alternativ til høje skatter, slap udlændingepolitik, opgøret med karakterer og dannelse i folkeskolen og blødsødenhed over for kriminelle.

Konservative værdier er vejen til et trygt, rigt og frit samfund.

Det har vi tænkt os at minde danskerne og regeringen om.

Der er behov for nogen, man kan regne med. Nogen, der tager ansvar. Dét parti skal Det Konservative Folkeparti være.

Der skal altid være nogen, der tager ansvar.

Jeg voksede op på den gård, mine forældre drev. En af de gårde, man kunne leve af dengang. Hvis man tog ansvar for det.

Det var en tryk og god barndom, hvor der blev sat tæring efter næring.

Hvor pengene ikke var store, men hvor der aldrig manglede noget, og der var masser af kærlighed.

Der var meget arbejde, der skulle gøres. Og det var naturligt, at jeg hjalp til.

Fra jeg var helt lille, har jeg siddet bag rattet i traktoren. Fra jeg var 11-12 år, sad jeg der alene.

Jeg har harvet og kørt med halmen i høsten. Og når høsten kom, så var det alt, vi havde vores tanker på.

Så høstede vi i fællesskab, til duggen faldt.

Min far kørte kornet til laden, og jeg skovlede hen til sneglen, mens min mor, ud over alt det andet, hun også stod for, smurte de madpakker, vi spiste i marken, så ingen tørvejrstid blev spildt.

Det var sådan, jeg trådte mine barnesko. Eller gummistøvler, som det var.

Det var hjemme på gården, jeg lærte, at man skal klare sig selv og hjælpe hinanden.

Og det var i det hjem, jeg lærte, at ægte kærlighed, omsorg og respekt – det kan man bygge en familie på, som kan holde sammen for altid.

Min mor er en af ti søskende. Min far en af seks.

Jeg kan ikke beskrive, hvor mange sølvbryllupper, jeg har været til i mine barne- og teenageår.

Fra jeg var 12 til 14, var jeg til sølvbryllup.

Så jeg er opvokset på suppe, steg, is, dans og elorgel.

Jeg vil vove den påstand, at jeg er den af os i salen, der har hørt mest elorgel i startfirserne.

Og den, der har spillet mest elorgel i firserne. Så er det indrømmet. Og det var skønt.

Livet på landet i Vejerslev og i familien rummede et ægte fællesskab.

De stærke, uafhængige gårde og det levende lokalsamfund er noget af det, jeg

husker bedst.

Jeg fulgtes med naboens pige Fie på cykel til den lokale skole, hvor vi gik i klasse sammen, og jeg spillede badminton i den lokale hal i Thorsø og var en af de frivillige trænere for de yngste.

Her vandt min klassekammerat Morten og jeg også klubmesterskabet i herredouble.

Det synes jeg lige vi skulle have med alle sammen.

I dag bærer jeg et stykke af det Danmark med mig i hjertet.

Jeg ved, at hverdag og højtiderne og naboskabet hang sammen, fordi så mange mennesker bar deres personlige ansvar med stolthed.

Bidrog. Og vidste, at det gav dem et nærværende fællesskab.

Der er gemt en visdom i det liv, generationer før os har levet. Lyset var ikke for de lærde blot, som Grundtvigs tekster minder os om.

Men selvom de er oppe i årene, så fri mig for enhver snak om ældrebyrde.

Nej, lad os hellere tale om ældrestyrke.

Seniorerne er vendt tilbage til arbejdsmarkedet.

Det er i høj grad dem, vi kan takke for, at der er så mange flere i beskæftigelse.

På halvtid, heltid, fuld tid, deltid. Arbejdsgiverne er glade og fleksible.

Derfor er der dobbelt så mange over 65 år i arbejde i forhold til år 2000. Fordi de selv vil.

Jeg forstår dem godt. Det giver et fællesskab.

Det er på arbejdet, at man får sig en sludder, udvekslet vittigheder og drillet hinanden med resultatet af weekendens fodboldkamp.

Det skal vi gøre alt for at støtte.

I dag bøvler folk med skatteregler og bureaukrati, hvis de vil lægge nogle timer på arbejdet, efter de egentlig er gået på pension. De regler skal afskaffes.

Derfor foreslår jeg, at vi stopper modregning i folkepensionen, når ældre bidrager på arbejdspladsen.

Det vil sikre, at flere er en del af et fællesskab. At færre er ensomme.

Det vil også sikre flere kloge hænder på arbejdsmarkedet.

Men det er ikke alle, der er i stand til at arbejde. Eller opsøge fællesskabet.

Over 50.000 ældre føler sig ensomme. Her har vi hver især et ansvar for vores familier.

Et personligt ansvar. Det bliver vel ikke mere personligt end ens familie.

Men der er selvfølgelig grænser for, hvad der er praktisk muligt.

Især hvis man har en meget lille familie, hvor de fleste går på arbejde. Eller slet ingen familie.

Derfor er det også et fælles ansvar, at vi lever en alderdom med høj livskvalitet.

Jeg tænker, at et ældre hjem kunne være et sted, hvor man glædede sig til at komme hen og dele livet med andre.

TV 2 sendte tidligere på året en skøn dokumentar om tolv små børnehaverbørn, der gennem et par uger besøgte de gamle på plejehjemmet Parkvænget i Holstebro.

Det var sjovt at se børnene stå og kigge nysgerrigt ind på et af de ældre menneskers værelser.

En af børnene holdt en pædagog i hånden, to holdt hinanden i hånden, og en gemte sig lidt bag den nærmeste voksne.

Det blev fortalt, at nogle af børnene aldrig før havde set et ældre menneske. Og i næste klip ser man et af børnene pege på en af de ældre og begejstret råbe: "Der er der også en!" :-)

Enhver kunne se, at børnene og de ældre blev glade for hinandens selskab. Børnene lærte meget. Og de gamle fik en ny gnist i øjnene.

Da Elisa, en lille pige med lyse fletninger, fornemmer, at en af de ældre har fået det skidt, spørger hun:

"Skal jeg hente en voksen?" :-)

Sådan kan det personlige ansvar også se ud. Og jeg synes, at den lille pige var meget omsorgsfuld og godt opdraget.

Siden er det væltet frem med eksperter, der har rost forsøget med at lade børnene gå i børnehave på plejehjemmet.

For det var, hvad det var. Et forsøg på 14 dage. Måske skulle vi forsøge noget mere.

Vi kan kun få et samfund til at lykkes, hvis vi hver især selv tager ansvar for det.

Så kan vi være noget for hinanden. Dét er et fælles projekt.

Men vi har behov for et paradigmeskift i velfærdsdebatten.

Vi skal til at spørge, hvad der giver kvalitet. Hvad der er rimeligt, at vi får fra det offentlige – i stedet for, hvor meget vi kan få. Det, der ikke er rimeligt, skærer vi fra.

Når vi bruger ord som velfærds milliarder og siger, at "vi har løftet velfærden med så og så mange milliarder", accepterer vi, at velfærd skal tælles i milliarder. I stedet for kvalitet.

Men det er ikke størrelsen på de offentlige udgifter, der definerer, hvor godt vi har det. Hvis vi borgerlige tror på det, er vi jo faldet i venstrefløjs gryden.

Danmark bliver ikke et bedre af, at vi fordobler udgifterne til kontanthjælpsmodtagere. Så bliver vi bare et land, hvor der er flere penge i at være arbejdsløs. Det er ikke velfærd i min bog.

Vi må ikke blive et land af klienter eller forbrugere af offentlig service. Vi skal være borgere.

Der er mennesker, der stadig tager værktøjet frem, hvis gyngerne på børnenes skole har en løs skrue.

Dét er bedre, end at man skriver en klage til en, der så kan skrive til en anden, der kan komme og reparere, som så sender en regning, der skal betales af en, der skal indberette det til nogen.

Der er næppe noget smukkere end det personlige ansvar.

Men nu skal kontanthjælpsmodtagerne have flere penge, siger socialdemokraterne.

Og Radio24syv sendte et indslag med en kvinde, der led under kun at have 16.851 kroner til rådighed efter skat hver måned.

Hun havde råd til at afdrage privat gæld, ryge og have abonnement på Netflix og TV 2 Play.

Det er absurd.

Der er alt for lidt forskel på at være på kontanthjælp og på at tjene sin løn ved at gå på arbejde.

Det understøtter ikke ligefrem det personlige ansvar. Hvis jeg var sosu-hjælper, ville jeg ikke synes, at det her system føles som velfærd.

Jeg ville nok bare føle mig snydt.

For den her forhøjede kontanthjælp er også betalt af deres penge.

Vi skal hjælpe dem, der har behov. Selvfølgelig.

Men det lyder nogle gange, som om enkelte kontanthjælpsmodtagere ikke spørger, hvad de kan gøre for deres bistand.

Men hvad deres bistand kan gøre for dem. Og hvad det arbejdende folk kan gøre for dem.

Socialdemokraterne har med deres lønforhøjelse til kontanthjælpsmodtagere forladt det arbejdende folk.

Men Det Konservative Folkeparti skal nok holde fast i, at det skal kunne betale sig at arbejde.

Der må være grænser for de offentlige udgifter.

Det var også derfor, jeg sagde fra, det jeg hørte om Venstres såkaldte velfærdslofte i valgkampen.

For det gik jo ud på at bruge flest mulige penge på at udvide den offentlige sektor.

Penge, som vi i høj grad kan takke borgerlige reformer for.

Venstre fik mig til at tænke på en af Thomas Helmigs mange gode ørehængere.

For først forlod de blå blok, og bagefter ville de bruge 69 milliarder kroner i nye offentlige udgifter.

Kan I gætte, hvilken sang det er?

"Nu hvor du har brændt mig af" ... "Nu hvor du har brugt mine penge".

Ja ja, Venstre. Der kommer nok en dag, hvor fornuften vender tilbage.

Vi har trods alt reformeret efterlønnen sammen, selvom vi måtte presse på i nogle år.

Vi har lettet skatten, styrket forsvaret, indført kræftpakker, ansat flere betjente, strammet udlændingepolitikken og fjernet byrder for virksomhederne.

Ansvarlighed handler også om at træffe de svære valg. Jeg synes især, det kommer til udtryk i udlændingepolitikken. Her skal vi også spørge os selv, hvad vi synes, der er rimeligt.

Vi har som regeringsparti truffet beslutninger, som var rigtige. Men som også følte hårde.

For jeg ved godt, der lukkes en dør for et menneske, når Danmark siger nej til flere flygtninge.

Men vi lukker en dør til et godt liv for endnu flere, hver gang vi hjælper en i Danmark.

For pengene rækker længere i nærområderne.

Det ville være meget let at føre en stram udlændingepolitik, hvis man var ligeglad med flygtninge og migranter.

Det er vi ikke i Det Konservative Folkeparti.

Derfor råber vi ikke hurra over vores udlændingepolitiske stramninger med ubetinget glæde.

Men vi står ved dem. Vi ønsker dem. Og vi kalder dem, hvad de er: nødvendige.

Vi vil kunne genkende Danmark om både 20, 30 og 40 år.

Det skylder vi også kommende generationer.

For der er en grænse for, hvor mange vi kan integrere i Danmark.

Det vil nærmest være utilgiveligt, hvis vi ikke tænkte over, at massiv indvandring har konsekvenser for vores land.

Ikke-vestlige indvandrere klarer sig så dårligere i skolen. Især drengene.

Og så risikerer de at miste modet, få dårligere jobmuligheder og miste deres plads i det danske fællesskab.

De 20-24-årige ikke-vestlige efterkommere er mere end fire gange så kriminelle som danske mænd i samme alder.

Hvis det ikke generer en, at indvandrere kører af sporet i skolen og ender uden for fællesskabet, eller at de ender som kriminelle – så har man glemt empatien.

Over for ofrene. Over for danskerne. Og over for dem, man kunne have fået på ret spor.

En stram og fornuftig udlændingepolitik er afgørende for Danmark.

Der skal være plads til fornuft. For virksomhederne har brug for arbejdskraft. Der er medarbejdere i danske virksomheder, som undrer sig over, at den amerikanske eller indiske it-medarbejder ikke kan få lov til at arbejde og bidrage i Danmark.

Det undrer også mig.

Når folk er klar til at tage ansvar, tage et arbejde og respektere Danmark, er det

ikke nok at føre en stram politik. Der skal også være plads til fornuften.

Jeg synes, at kombinationen af en stram og fornuftig udlændingepolitik er netop sund fornuft.

Hvis man kunne gennemføre sådan en politik, ville vi være et endnu bedre land.

Og så havde vi måske plads til, at vi lover hinanden én ting: Dem vi lukker ind, behandler vi godt.

Dem, der så forbryder sig mod vores land og love, sender vi hjem.

Men dem, der tager Danmark til sig, tager vi til os.

Politiske valg har konsekvenser.

Både, hvis man træffer valg, og hvis man ikke træffer dem.

Det gælder især klimaet, ligesom det gør for udlændingepolitikken.

Her er ord ikke nok, der er brug for løsninger nu.

Regeringen har sat et ambitiøst mål for at reducere vores udledning af drivhusgasser.

Det vil jeg gerne kvittere for.

Vi støtter selvfølgelig målsætningen om at mindske Danmarks udslip med 70 procent.

Jeg vil også gerne opfordre alle borgerlige partier til at melde sig fuldtone ind i klimakampen.

I politik spørger vi normalt os selv, hvordan vi gerne vil gøre tingene fremover. Men I klimapolitik spørger vi: Hvad gør vi for fremtiden?

For klimakrisen er en menneskekrise. For det er os mennesker, der ender med problemerne:

Høje vandstande, millioner af klimaflygtninge, ekstremt vejr og et økosystem, der kan komme ud af balance.

Det er os i nutiden, der kan ødelægge fremtiden for vores børn og børnebørn.

Jeg ser en mulighed for at forhandle klimapolitik hen over midten. Men der er to veje til målet.

Venstrefløjen har længe forsøgt at bilde os ind, at vi kun kan redde klimaet ved at hæve skatterne.

Ved at mindske væksten. Og begrænse den personlige frihed. Men der er en anden vej.

Dansk Industri viste tidligere på måneden, hvordan bæredygtighed og konkurrencedygtighed hænger sammen.

Nu med den hidtil eneste konkrete plan for, hvordan vi i Danmark kan sigte direkte efter 70 procents reduktion.

Det er en vej, vi kan gå uden at hæve skatterne. Uden at ødelægge væksten.

Det kræver reformer, massive investeringer og skattelettelser.

Til gengæld får vi 85.000 mennesker i arbejde, bliver et rigere samfund og beholder hver dal, hver banke og kornets bølgende flugt. Lyngen, det pragtfulde tæppe. De duftende bøge, den stille sø.

At redde klimaet er ikke en sag for venstrefløjen. Det er en sag for os alle.

Men vi har forskellige svar på, hvordan vi når i mål.

Vores krav er, at vi når målet på den borgerlige måde: uden tab af arbejdspladser, uden at smadre væksten.

Den grønne dagsorden må ikke blive en belejlig undskyldning for at gennemføre socialistiske skattestigninger.

Så kære borgerlige venner i andre partier. Kom med os ind i kampen og lad os kæmpe sammen.

Lad os i Folketinget og internationalt høre vores stemmer, så vi kan se næste generation i øjnene uden at skamme os.

Hvis man blev født i år 1900, kunne man forvente at blive 50 år. Bliver man født i år, kan man nærmere forvente at blive det dobbelte.

De seneste godt og vel hundrede år har nye medicinske fremskridt sikret os et noget længere liv.

Færre dør af infektioner og epidemier.

Vi kender mere til forebyggelse.

Ja, livet er ikke kun blevet længere, det er også blevet bedre.

Vi er blevet sikret et bedre liv. Med mindre fysisk smerte og flere hjælpemidler.

I dag er lægekunsten forfinet og specialiseret. Vi danskere er vaccineret – i bogstavelig forstand – mod mange sygdomme.

Men vi bliver stadig syge. Kroppen forfalder med alderen.

Hundrede tusinder af danskere får Alzheimers, kol, slidgigt og andre sygdomme.

Vi er nødt til at indrette vores sundhedssystem efter, at vi bliver flere ældre og

flere kronikere her i Danmark.

Ligesom I ved det, så ved jeg fra mig selv og min egen familie, at det ikke er rart at være og føle sig syg.

Eller se familiemedlemmer blive syge.

Derfor skal alle have en familielæge.

Så de løbende tjek, man skal til, kan foregå tæt på, hvor man bor.

For ældre mennesker er den lange tur til et stort hospital ikke let.

Når øjnene ser dårligere, og kørekortet bliver lagt på hylden, er turen besværlig.

Når man er fremme, er hospitalet stort, og gangene er hvide og ens og fyldt med fremmede mennesker.

Så er det bedre, at man bare skal rundt om hjørnet og sige: "Goddag, Michael" til sin læge. Fordi man kender ham, og fordi han kender en.

Der skaber også tryghed hos mange familier, at familielægen kender ens familie og sygehistorik.

Men det er ikke alt, der kan klares af egen læge.

Omkring hver tredje dansker får kræft. Det vil sige cirka 300 mennesker her i salen.

Det er ikke nogen venlig påmindelse, men det er sandt.

Det er præmissen for vores tid her på jorden.

Det er ikke en præmis, vi skal acceptere.

Men det er op til os selv at skabe håb og fremskridt. Vi skal investere i at videreudvikle de fagområder, vi kender. Øge specialiseringen. Give flere penge til forskning i sygdomme og forebyggelse.

Jeg synes grundlæggende, at sundhedsområdet er for vigtigt til, at der så at sige "går politik i det".

Derfor vil jeg også gerne sige til regeringen allerede nu: I ved, vi gerne vil lukke regionerne.

Men det kommer ikke til at være regionerne, der skiller os ad. Det er patienterne for vigtige til.

Men der er ikke noget vigtigere end at skabe mere omsorg for og mere tid til danske patienter.

Men det er for ofte ens postnummer, der afgør, om man får behandling til tiden.

Der er for mange, som bliver tabt mellem region, sygehus og kommune.

Som kommer hjem i deres ældrebolig, uden at hjemmeplejen møder op, fordi de tror, at fru Hansen stadig er indlagt.

For 100 år siden turde man næppe drømme om det liv, vi har i dag.

Eller det liv, vi får i de kommende år.

Jeg er personligt dybt taknemmelig for, at jeg slår mine øjne op i Danmark hver morgen.

For her synes vi, at det er rimeligt at hjælpe de syge og svage uanset størrelsen på deres tegnebog.

Men vi står med en praktisk opgave. Vi skal geare sundhedsvæsenet til de nye sygdomme og den nye alderdom, så vi kan se håbefuldt frem mod de næste hundrede år.

Det er en opgave, der kræver inddragelse af faglige eksperter, politisk vilje og ikke mindst økonomisk vækst.

Som I nok kan høre, har jeg planer for vores parti.

Vi skal placere os helt centralt.

Udvikle vores politik, men stå fast på vores værdier. Vise vores ideologiske udgangspunkt frem men være klar til at gå på kompromis for at skabe resultater for danskerne.

Det er det, vi er valgt til.

Som parti har vi fået et rygstød og et godt parlamentarisk udgangspunkt for det arbejde.

For vi har fået nye og flere vælgere.

Vi er gået markant frem blandt kvinder. Der er nu flere kvinder end mænd, der stemmer konservativt.

Vi har også en del vælgere, der er oppe i årene.

Og dobbelt så mange unge som sidst stemmer nu konservativt.

Jeg fornemmer, at der er en rigtig god stemning om vores parti.

Men vi har plads til flere. Mange flere.

Jeg oplever en bred forståelse for borgerlige værdier.

Mange af dem er liberale værdier. De skal sameksistere med sociale værdier.

De udgør en del af konservatismen.

Det giver en vis bredde, og det kan vi håndtere. Og vi sætter en ære i at være et folkeparti.

Vi får nye medlemmer. Tag godt imod dem.

Det er folk, der engagerer sig i samfundet. Som prioriterer, at der er en borgerlig stemme i debatten og i Folketinget.

At der er en politisk bevægelse, der ikke vil smide ordentligheden over bord.

Det er folk, der vil deltage i lokale arrangementer, debattere, hjælpe til og måske stille op.

Tag godt imod dem. Også dem, der kommer fra andre partier.

Det er fornuftige mennesker. Det er de da i den grad, når nu de har meldt sig ind i Det Konservative Folkeparti.

Kære nye medlemmer. Tak, fordi I engagerer jer. Jeg glæder mig til at hilse på jer.

Kære gamle medlemmer. Fortsæt det gode arbejde. Tag snakken i kantine.

Fortæl, hvorfor du er borgerlig.

Fortæl, hvorfor du er konservativ.

Fortæl om fællesskabet og visionerne.

Det er jer, der gør partiet levende og attraktivt.

Det er jeres skyld, at vi får så mange nye medlemmer.

Sammen med vores mange medlemmer af kommunalbestyrelser og regionsråd er vi mange, der hver dag kæmper for den konservative sag – for borgerne.

Og sidst, men ikke mindst, er det en fornøjelse for mig at byde det nye konservative europaparlamentsmedlem og den nye folketingsgruppe velkommen her på scenen.

Alene de nye folketingsmedlemmer har tilsammen 136 års erhvervserfaring bag sig.

Vi har igen mandater i både Nordjylland, Syd- og Sønderjylland og i København.

Jeg kan allerede nu sige, at vi står foran et godt år i Folketinget.

Flere mandater giver mere dynamik og mere overskud.

Det Konservative Folkeparti har i mere end 100 år været et parti, der favner alle samfundsgrupper og med et liberalt, socialt og nationalt sind har stået for meget af samfundsudviklingen i Danmark.

Vi er klar til at fortsætte dette arbejde. Og her på scenen står alle vi, der sammen med jer vil knokle for et endnu stærkere konservativt folkeparti til gavn for borgerne i Danmark.

I valgkampen kom der et ældre ægtepar hen til mig, og vi talte lidt sammen.

Pludselig sagde hun til sin mand: "Skulle vi ikke flytte vores kryds til De Konservative den her gang?". Og inden han kan få et ord indført, svarer hun selv: "Jo, det tror jeg, vi gør".

Jeg håber, at endnu flere fremover vil tænke: "Skulle vi ikke lige stemme konservativt denne gang?". For kære venner. Det har de god grund til.

Tak for ordet og hav et fantastisk landsråd.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-tale-paa-konservatives-landsraad-2019>